

разгледатъ, защото бѣше късно около 10, 11 часа прѣзъ ноца. Качихъ се и азъ заедно съ братовчеда си Георгия Кузмановъ, и дохождаме въ София.

— Съ какви дрѣхѣ бѣше облѣчено това лице?

— Това лице бѣше облѣчено съ Трънска униформа (дрѣхѣ).

— За селско ли лице го мисляхте?

— То не ми възбуди никакво внимание.

— Братъ ви Александръ по пѣтъ не приказва ли нѣщо съ това лице?

— Братъ ми да е приказвалъ съ него не съмъ чулъ. Но съ братовчеда ми — Г. Кузманова приказва.

— Вий арнаутски разбирате ли?

— Азъ не разбирамъ арнаутски, а тѣ на тозъ языкъ говориха. Братъ ми съ това лице отидоха на квартирата си, а азъ съ братовчеда си слѣзохме на Георги Сотирова ханъ, и братовчедъ ми расправи, че братъ ми му казалъ да му намѣри квартира, че това лице билъ нѣкой си Иванъ, но като какъвъ бѣше, подробно немогъ сега да си припомня. Расправи ми още за нѣкой козаръ, че дохождалъ въ село и другъ пѣтъ; искалъ да прави ледника на фабриката, и, ако и да билъ облѣченъ въ масторски дрѣхѣ, той се прѣструвалъ че е масторъ.

— Значи не е билъ масторъ, а другъ човѣкъ. На фабриката като се върналъ, този непознатъ човѣкъ, братъ ти не го ли е испращалъ съ конь до Сливница?

— Това бѣше въ началото на 1891 год. когато азъ се намѣрихъ въ село Петричъ на фабриката на брата си. Като отидохъ, влѣзохъ въ кафенето; дохожда и този непознатъ човѣкъ. Пита ме може ли да остане въ кафенето. Казахъ му, може. Попита ме за брата ми Алексанѣра кѣдѣ е, и за кафе може ли да му се направи. Азъ пратихъ да викатъ брата ми, но не помня кого. Доде братъ ми, послѣ излѣзоха, съ него, но кѣдѣ отидоха, незная. Слѣдъ малко братъ ми Александръ доде, каза да се испрати това лице до Сливница. Отъ гдѣ се качи — не видѣхъ.

— Бѣше ли убутъ съ чизми, и съ какви дрѣхѣ бѣше?

— Чизми азъ видѣхъ само когато се върна човѣка съ коня, който го съпроводи, донесе и чизми. А това лице бѣше облѣчено съ трънски дрѣхѣ, имаше едно зимно палто.